

Какво е можело да се случи?

Невъзможно е дори да се опитаме да си представим по колко много начина историята би могла да бъде различна, ако суеверието, наречено „авторитет“, беше рухнало много отдавна. Явно зверствата в нацистка Германия, в Русия по времето на Сталин, в Китай по времето на Мао, в Камбоджа по времето на Пол Пот и още много други, изобщо не биха се случили. Нещо повече, макар че все още би могло да има регионални културни или религиозни конфликти, широкомащабни войни просто не биха могли и не биха избухнали, ако войниците не се подчиняват сляпо на въображаем „авторитет“. Ако огромното количество ресурси, усилия и изобретателност, които са били изливани в масовото унищожение (войните), бяха вложени в нещо продуктивно, къде щяхме да сме днес? Ако вместо да бяха изразходвали такива огромни количества време и усилия, за да се борят за това кой да държи юздите на властта и за какво да бъде използвана тази власт, хората бяха използвали през всички тези години своята изобретателност и продуктивност, как би могъл да изглежда светът днес? Какво щеше да стане, ако на всеки човек му беше позволено да подкрепя онова, което желае, вместо всеки да бъде ограбван от „Властта“ и след това да се водят безконечни спорове за това как би трябвало да се изразходват тези „обществени средства“? Какво щеше да стане, ако вместо да спорят за това кой централизиран, авторитарен план би трябвало да бъде наложен на всички хора със сила, хората живееха живота си и следваха своите собствени мечти? Кой изобщо би могъл да си представи какъв напредък би могло да има до днес човечеството като цяло?

Не искам да кажа, че без вярата в „авторитета“ изобщо не биха възниквали лични конфликти. Те биха въз-

никвали и понякога биха довеждали до насилие. Разликата е тази, че с вярата във „Властта“ те *винаги* водят до насилие, понеже онова, което „Властта“ изобщо прави, е насилие. Докато хората – дори хората с много различни гледни точки и произход – обикновено могат да намерят начин да съществуват мирно и съвместно, то всяка ситуация, в която се е замесил „авторитетът“, автоматично се „решава“ чрез използване на насилие.

Във връзка с проблема с „еднополовите бракове“, какво щеше да стане, ако вместо непрекъснати спорове за това каква гледна точка и какъв избор трябва да бъде наложен на всеки човек – всеки свещеник, всеки работодател и всеки друг човек би могъл да реши сам за себе си как да живее, какво иска да нарича „брак“ и т. н.? Във връзка с проблема с „молитвата в училище“, какво щеше да стане, ако вместо „Властта“ да създава вражда и конфликти чрез насилствено конфискуване на пари от всички собственици на имоти, за да финансира едно голяма, хомогенна „обществена“ училищна система, на всеки човек (християнин, юдаист, мюсюлманин, атеист и т. н.) беше позволено да избира кои училища, ако изобщо има такова, би желал да подкрепи? Това не означава, че хората с различни възгледи биха се харесвали взаимно или че биха започнали да вярват в едни и същи неща. Напротив, това означава, че *без* да вярват в едни и същи неща, те все пак биха могли мирно и съвместно да съществуват – ситуация, която „Властта“ не допуска. Какво щеше да стане, ако вместо агенции на „Властта“, вземащи решения за това какви лекарства и медицинско лечение да позволят на хората да опитват „легално“ и на кои лекари да издадат „лиценз“ да практикуват, хората избираха сами? (При един такъв сценарий, фирма, предлагаща на клиентите безпристрастна информация за различни продукти и услуги, би преуспяла).

Решенията на „Властта“ се отнасят винаги за политиците, които решават как да се справят с различни ситуации и които след това насилствено налагат своите идеи на всички други хора. Но нито е легитимно от морална гледна точка, нито е ефективно от практична гледна точка политиците да правят избор вместо всички други хора. И това е вярно за всички аспекти на човешкото общество. Как щеше да изглежда светът, ако през последните сто години вместо да се спори за това как насилствено да се *ограничават* мненията на хората (което прави всеки „закон“), хората бяха изразходвали времето и усилията си в изпробване на нови идеи и намиране на нови подходи към решаване на проблемите и на всеки човек беше позволено да посвещава своето време, усилия и пари на онова, което лично е избрал да подкрепи?

Какво щеше да стане, ако вместо централизирана система за насилствено преразпределение на богатствата („социални грижи“ на „Властта“), хората бяха оставени свободно да решават за себе си най-добрите, най-състрадателните начини да помагат на нуждаещите се? Вместо система, която възнаграждава мързела и безчестието и възпитава в зависимост, бихме могли да имаме система, която действително да помага на хората. Какво щеше да стане, ако вместо „Властта“ да принуждава фирмите да правят онова, което политиците и бюрократите заявяват, че е „безопасно“, хората излизаха с нови идеи и изобретения, определяха свои собствени приоритети и вземаха собствени решения как най-добре да се защитят? Какво щеше да стане, ако вместо да се поддържа една централизирана машина на управление, която да се опитва да принуди хората да бъдат „честни“, хората можеха да изберат сами с кого да се свързват, какви сделки да правят и т. н.?

Всичко, за което „Властта“ плаща, създава конф-

ликт. Всеки „обществен“ проект – от „субсидии“, отпускани от „Националния фонд на изкуствата“ до субсидии за някои изследвания или фирми, училища, паркове и всичко друго „обществено“ – означава ограбване на хиляди или милиони хора, за да бъдат дадени тези пари на няколко души. Защо трябва някой да очаква всички хора в дадена страна – или дори сто души – напълно да се съгласяват с това как би трябвало да се изразходват техните пари? Какво щеше да стане, ако вместо много *билиони* долари от покупателната способност да се отклоняват и завличат всяка година, за да се финансират плановете на политиците и техните бюрократи, тези средства отиваха за неща, които хората, изкарващи тези пари, действително харесват и искат да подкрепят? Какво щеше да стане, ако през последните няколко хиляди години всеки човек си гледаше своята работа и не се опитваше да използва „Властта“, за да наложи своите идеи и приоритети на всички останали хора? Какво щеше да стане, ако вместо гигантското централизирано чудовище насилствено да ограничава избора, мнението, творческата способност и изобретателността на всички хора в опит да наложи конформизъм и еднаквост, като изсмуква от производителите техните идеи и средства, различни хора и различни групи изпробваха нови идеи и откриваха най-добрите начини за решаване на проблемите и създаваха по-добър свят, ръководен от собствените им вярвания и ценностни системи?

За съжаление, тази идея все още ужасява много хора, които все още си представят, че един свят, насилствено управляван от политиците, би бил по-безопасен и цивилизован от свят, населен със свободни човешки същества, изразяващи свободна воля и индивидуална преценка. Положението е такова, че онези хора, които вярват, че „Властта“ кара нещата да функционират, въпреки че са огромно мно-

зинство и въпреки че имат добри намерения, *те са проблемът*. В резултат на втъпления им култ към „авторитета“ те продължават да вярват и да поддържат безкрайно безумната идея, че единственият път към мира, справедливостта и хармоничната цивилизация тръгва от постоянното и широкомащабно насилие и насилствено управление на „Властта“, вечното потисничество и робство в името на „закона“ и жертването на свободната воля и морала на олтара на властта и сляпото подчинение. Колкото и сурово да звучи, това е основата на *цялата* вяра във „Властта“.